

[Justitsministeren.]

Jeg hørte med Interesse den ærede Ordfører for de Konservative med Hensyn til Friheden sondre mellem store og smaa Hunde. Det er jo i og for sig en gammel konservativ Betragtning, kun at den nu bliver omvendt, saa at det var de smaa Hunde, der skulde have mere Frihed, og de store Hunde, der skulde have mindre. Men jeg er i og for sig ikke ukendt med Betragtningens historiske Berettigelse — selv om den altsaa er omvendt i Øjeblikket —, og jeg vil derfor ogsaa med en vis Interesse og Sagkundskab kunne diskutere dette Spørgsmaal i Udvalget. Der er en vis Mulighed for, at Hunde kan være saa smaa, ligegyldige og ubetydelige, at man maaske ikke bør give saa strenge Regler for dem, som her i Almindelighed er givet. Jeg er overhovedet ikke doktrinær eller Fanatiker, saaledes som den ærede Ordfører for de Konservative ved visse Bemærkninger syntes at tilkendegive, at han var.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich spurgte dernæst, hvilken Mystik der skjulte sig i, at der til § 3, Stk. 3, ikke fandtes nogen tilsvarende Bestemmelse i § 2. Der er aldeles ikke noget mystisk i dette Forhold; der vilde overhovedet ikke være noget mystisk ved det, selv om det havde været en Misforstaaelse eller en Fejltagelse, hvad det nu imidlertid ikke er. Jeg indlader mig overhovedet ikke paa noget i Retning af Mystik, naar det gælder en Lovgivning om Hunde. Forholdet er ganske simpelt dette, at man i § 2 taler om Husstand, i §§ 3 og 4 taler man om enkelte Personer, og naar det ærede Medlem vil studere denne Forskel, vil han se, hvorfor den særlige Bestemmelse om Hundeejere, som er Medlem af andres Husstand, findes i § 3 og ogsaa i § 4, men ikke i § 2.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, om Enehundene paa Landet ikke burde være afgiftsfri. Som det ærede Medlem ved, har jeg foreslaaet i det oprindelige Forslag, at en enkelt Hund paa Landet skulde være afgiftsfri, og naar denne Bestemmelse er blevet ophævet i Landstinget — selv om Afgiften kun blev sat til det forholdsvis beskedne Beløb af 3 Kr. om Aaret, navnlig beskedent i Forhold til, hvad der foreskrives i Købstæder og København —, saa skyldes det alene den særlige Ordning af Ansvarsforsikringen, som man kom ind paa i § 16, idet der i modsat Fald næppe vilde være Penge til at betale med, og man fandt, det var lidt urimeligt, at alle almindelige Skatteydere i Landkommunerne skulde betale til Fordel for Hundeejerne. Mit Svar

vil altsaa blive dette, at hvis vi skal bevare en saadan Ansvarsforsikring, hvad jeg indtil videre anser for rigtigt, vil det sikkert ogsaa være nødvendigt at have denne mindre Afgift, der nævnes i § 4, selv paa Landet, og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen i saa Henseende var enig med mig.

Den ærede Ordfører for de Konservative havde dernæst faaet Øjet op for en „Inhumanitet“ i Slutningen af Stk. 1 i § 10, idet den ærede Ordfører ræsonnerer saaledes, at naar det drejer sig om en værdifuld Hund, skal den fremlyses, inden Politiet kan lade den dræbe, men er det „den værste Køter“, som der blev sagt, saa kan den behandles som den værste Køter; selv om den i og for sig kan være til stor Trøst og Husvælselse for det ensomme Menneske, som holder den, saa kan den dræbes uden Fremlysning. Ja, men hvad betyder det i Praksis? Det betyder ingenting, for enhver Hund skal bære Hundetegn, og Regelen gælder kun for dem, der ikke bærer Hundetegn, saa hvis denne ensomme Person altsaa vil opfylde Loven og forsyne Hunden med Hundetegn, ved man, hvis Hunden er, og der er saaledes ikke Brug for denne Fremlysning. Dermed forsvinder ogsaa „Inhumaniteten“.

Den ærede Ordfører konstaterede, at § 11 var forvirret affattet, hvad der synes at glæde ham særligt, idet jeg havde oplyst, at den havde jeg selv skrevet. Det gælder dog kun, for saa vidt angaar 2det Stykke. Jeg kan ikke indse, 2det Stykke er forvirret affattet. I øvrigt vilde jeg sætte Pris paa, naar man brugte saa voldsomme Udtryk om en anerkendt juridisk Forfatter, som at det, han forfattede, var forvirret, at man sagde, hvori Forvirringen bestod. Men det var maaske saa forvirret, at det ærede Medlem ikke er i Stand til at tilkendegive, hvad det er, der har forvirret ham; i modsat Fald vil jeg bede ham oplyse mig derom.

Endelig endte den ærede Ordfører for de Konservative med det efter hele hans Indlægs Form ikke urimelige eller uventede Spørgsmaal, om der kunde forhandles om dette Forslag i et Udvalg. Jeg skal dertil sige, at jeg er, som jeg har sagt, ikke doktrinær med Hensyn til en Hundelov, og hvis der ret hurtigt kan opnaas et Resultat med Hensyn til Ændringer, som der er nogenlunde almindelig Enighed om, vil det næppe støde paa Modstand fra min Side. For saa vidt er jeg altsaa villig til at forhandle. Men hvis man, som der synes at være visse Tegn til, vil indskrænke dette Forslag til kun at omfatte Hunde, der strejfer om, tror jeg ikke, der er nogen Mulighed. Der kan ikke i